

Împăratul cetății Ninive

VIAȚĂ CREȘTINĂ

Pastor Corneliu Livanu
Biserica Pentecostală
Trompetului, București

Mai erau 40 de zile și Ninive era pusă de Dumnezeu pe lista cetăților sortite distrugerii. Acest lucru îl cunoșteau Dumnezeu și prorocul Său, Iona din Gat Hefer. Asiria nu se număra printre prietenii Israelului și Iona știa foarte bine acest lucru, de aceea a ezitat prima dată să meargă la Ninive cu acel mesaj apocaliptic. Iona îl cunoștea pe Dumnezeu ca fiind milos și iertător cu cei ce se întorc de la păcat. Prin intuiția sa personală, el prevedea că asirienii se vor pocăi și atunci, ce se va întâmpla?!

Însă Dumnezeu Și-a dovedit credincioșia față de asirienii care s-au pocăit, iar Iona, trebuia să afle ce este cu adevărat în inima sa de om.

Cartea lui Iona arată în mod indirect dragostea lui Dumnezeu, nu numai pentru evrei, ci și pentru ne-evrei, cum ar fi de exemplu asirienii. Avantajul de care ar fi trebuit să se bucure prorocul Iona constă în faptul că Israelul era mai în siguranță dacă avea de-a face cu un popor asirian iertat de Dumnezeu în urma pocăinței sale naționale, decât dacă ar fi respins mesajul lui Dumnezeu și ar fi rămas în continuare împietrit. Necredința nu furnizează mai multă securitate națiunilor lumii decât pot s-o face pocăința și credința în Isus Hristos.

E adevărat că Dumnezeu, potrivit legilor Sale drepte, pedepsește păcatul și trebuie să facă acest lucru. Pornind de la această axiomă simplă, profetul Iona își permite un reproș față de dragostea lui Dumnezeu pentru cei ce se pocăiesc, și în inima lui nu se bucura de un astfel de deznodământ de care să aibă parte asirienii, care, de-a lungul vremii, au fost dușmanii înverșunați ai lui Israel. Eu cred că problema nu este în iertarea lui Dumnezeu acordată păcătosului care se pocăiește, ci doar în inima lui Iona, care ne reprezintă pe fiecare dintre noi ca oameni. Am comite o greșală fundamentală să ne considerăm superiori lui Iona în privința iertării lui Dumnezeu. Nu vedem că Iona, cu capriciile sale, seamănă izbitor de mult cu icoana vorbitoare a fratelui mare din pilda fiului risipitor? Fiul acesta s-a întors din calea pierzării la tatăl său cel mult prea iubitor. Iată cum ne asemănăm prin exprimările noastre, atât cu vajnicul proroc Iona, cât și cu gândirea fratelui mai mare din pilda Domnului Isus. Ne place mai mult dreptatea lui Dumnezeu care satisface așteptările noastre, decât dragostea Lui pentru cei care, după părerea noastră, nici n-o merită...

Însă Domnul Isus Hristos S-a jertfit și pentru noi pe cruce, dar și pentru asirienii aceia păcătoși din vremea lui Iona. Cine ne

poate garanta faptul că noi am meritat înaintea Tatălui ceresc ca Fiul Său să moară în locul nostru?!... A fost și este harul lui Dumnezeu!

Când, în sfârșit, după niște peripeții pe care nu le-a putut evita, prorocul Iona a pătruns în orașul Ninive, el a strigat o veste înspăimântătoare și incredibilă: „**Încă patruzeci de zile și Ninive va fi nimicită!**” (Iona 3.4b). Reacția oamenilor din cetate a fost așteptată de Iona sau nu? Ce credea el că se va întâmpla? Dacă Dumnezeu știa cum aveau să primească asirienii din Ninive mesajul lui Iona, Iona, ca om, nu avea de unde să știe acest lucru. Din istoria țării sale, Iona știa doar cât de răi erau asirienii în relația cu poporul Israel. Și folosind aceste informații din trecut a decis să nu se bucure de eventuala pocăință a locuitorilor din Ninive. Prin urmare, în acel moment, Iona nu era soluția lui Dumnezeu pentru acei păgâni, ci era doar problema Lui. Dumnezeu i-a iertat cu plăcere pe acei asirieni care s-au pocăit cu post și rugăciune, dar se pare că Iona i-a ținut în continuare la index în inima lui. De la Iona învățăm să nu facem ca el, iar în cazul în care inima noastră seamănă cu a lui cred că e necesar și bine să-I cerem Domnului o inimă nouă, după modelul rugăciunii lui David din Psalmul 51: „*Întoarce-mi privirea de la păcatele mele, șterge toate nelegiuirile mele. Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic*” (Ps.51.9-10). Doar atât despre Iona...

Acum îmi propun să privim cu atenție la împăratul cetății Ninive, așa cum îl descriu versetele 6 la 9 din Iona 3: „*Lucrul a ajuns la urechea împăratului din Ninive; el s-a sculat de pe scaunul lui de domnie, și-a scos mantia de pe el, s-a acoperit cu un sac și a șezut în cenușă. Și a trimis să se dea de știre în Ninive, din porunca împăratului și mai marilor lui, următoarele: „Oamenii și vitele, boii și oile, să nu guste nimic, să nu pască și nici să nu bea apă deloc! Ci oamenii și vitele să se acopere cu saci, să strige cu putere către Dumnezeu și să se întoarcă de la calea lor cea rea și de la faptele de asuprire de care le sunt pline mâinile! Cine știe dacă nu Se va întoarce Dumnezeu și nu Se va căi și dacă nu-Și va opri mânia lui aprinsă, ca să nu pierim!*” (Iona 3.6-9).

Pocăința celor din Ninive și a împăratului țării nu era o piesă de teatru scrisă cu măiestrie de un autor talentat. Validarea acestei pocăințe este făcută de însuși Fiul lui Dumnezeu când a spus: „*Bărbații din Ninive* (în care intră în

„*Și Iona s-a sculat să fugă la Tars, departe de fața Domnului.*”
(Iona 1.3a)

Continuare...